

Végzetjel 7. fejezet

Ariana, vasárnap 15 november 2020 - 16:03:38

7.

Még azelőtt ébredek, hogy befoghatná a szívémet. Tudom, hogy azt tervezi, mindig így csinálja. Belopódzik hozzám, amikor csak akar, akár egy tolvaj, bár tegyük hozzá, még sosem tiltakoztam emiatt.

Ez úttal gyorsabb vagyok nála. Elkopom a kezét, lendülettel az ágyhoz szegezem, és én nem ítom el Q-t a tenyeremmel. Győzedelmesen vigyorgok rá, és egészen addig eszembe sem jut, mennyire félreérthető Q-pózt vettem fel, amíg le nem rántja a szíve a kezemet, és miközben csókra húz, a csípőjével nem csúsztatja a mellek kezét. Azt hiszem, a támadással nem pont azt a reakciót értem el, amit akartam.

Vadabb, mint szokott, de én is. Szinte forr a vér az ereimben, mintha belülre Q-feszítene a térdem, muszáj elszakadnom tőle.

Dorian?

Az ajkamba harapok. Rhys mintha teljesen elbódította, amint hozzám ér, az akaratom megszünik látezni, egyre kevésbé bírok magammal. Itt viszont bármikor lebukhatunk, még akkor is, ha az éjszaka közepén van. Főképp, hogy az energiát, amit általában véletlenül, néha szándékosan cserélünk, nem tudjuk irányítani.

Adj egy percet zihálom. Eredetileg szütni akartam, de a láz ésem annyira gyors, hogy alig lehet érteni a szavakat, amiket formázok. Kinyitom a szemem, Rhys pedig döbbent arcot vág. Mi az?

Vöröses a szemed.

Halkan felnevetek.

Küzdök, nehogy láncos órává váljak.

Kuncog, de legalább enged, hogy távolabb húzódjak. Lefekszem mellé, és a plafont bámulom, sokáig tart, mire lecsillapodom. Rhys ujjai az enyémeket simítják, de most nem felszítanak, hanem megnyugtatók. Nem tudom, hogyan képes ennyire közel önmagához Q-hatást elérni nálam. Igaz, a gyengéd oldalát nem is feltételeztem volna róla, nehézséggel ezelőttig.

Vágyom rá. Nem merem kimondani, mert tisztában vagyok azzal, hogy Q-t csak egy hajszál választja el attól, amit én is akarok. De legutóbb én szóltam rá, hogy ne nyúljon a ruháimhoz, nem venné ki a magát, ha ezek után feleslegesen provokálnám. Talán nekem kellene kiosonnom hozzá.

Egy kis ideig nem tudok jönni.

Ezzel kiszakít a gondolatmenetből Q. A családtagok közöttém vagyok, el sem tudom képzelni, milyen lenne, ha megint sokáig nem látnám.

Hová mész?

Van egy kis feladat, amit rábíztak. Viszont messze kell mennem, eltart néhány napig.

Azt még kibírom felelem. Fogalmam sincs, sejti-e, hogy hazudok, de az arcára jártékos mosoly költözik. Főlem kerekedik, a testével az ágyhoz présel, és egyből visszakanyarodom oda, hogy továbbra vágyom.

Biztos? Kérdezi, mielőtt újra lecsapna a szívére. Nem, nem biztos.

Rám fekszik, a nyakamat csókolja, az önmagam pedig végépp elpattan. Arrább lököm, a pántot rángatom a felsőjén, amikor lefogja a kezemet.

Te is tudod, hogy ez rossz ötlet.

Tudom.

Elenged. Az anyag nem sok áig akad ályoz, a meztelen b Qr szinte h ívogat, musz áj megk óstolnom. Rhys halkan felny ög, amikor az ajkammal meg érintem a mellkas át. A k örmeim a h át ába m élyesztem, elvesz ítem az uralmat a tetteim felett. D üb ör ög bennem az akar ás, teljesen beteri íti a tudatom. Rhys hatalmas er Qvel tasz íti el mag át ól, hirtelen j ózanodom ki.

Nagy kortyokban szedem a leveg Qt. Nem értem, mi ért áll ított le, kell p ár pillanat, am íg felfogom, mi t ört ént. El Qsz ör azt hiszem, havazik a szob ámban, azt án r ád öbbenek, hogy t ávolr ól sem. Hamu kavarg k ör ül ött ünk.

Rhys felkel, a ruh áj át szedi rendbe, én pedig igyekszem hamar t áll édni a sokkon.

Én szoktam ennyire heves lenni sz ólal meg. A hangj ában nyoma sincs v ádnak, ink ább meglepetts ég bujk ál benne. Tal án sz égyellnem kellene magam, de nem megy. M ég mindig v ör ös a szemed. Az ujjaid pedig annyira forr óak, hogy sz ó szerint meg égettél.

Teh át ez t ér ítetted mag ához. B ánt a t ávols ág, pedig tudom, hogy miattam csin álja. De meg Qr ül ök az érint és é ért &

A saj át combomba v ájom a k örmeim, hogy mozdulatlan maradjak. Rhys t étov án fel ém l ép, de amint a tekintet ünk tal álkozik, visszah Qk öl. Nem tudom, mi lehet az arcomra írva.

Mi a baj?

Aggodalmasnak t qnik, de nem ismerem a v álaszt, amit v ár t Qlem. Megr ázom a fejem.

Mit érzels?

K öh ög ök. Mintha par ázs marn á a torkom, a fejem z úg. Rhys tenyer ét h qv ösnek érzem a homlokomon. Figyelmeztetnem kellene, hogy ne ny úljon hozz ám, de annyira szomjazom r á &

Vizet ny ög öm ki. Rhys ujjai megdermednek.

Magamra hagy, azt án a kezembe nyomja a kulacs át. Az arcomra önt ök bel Qle. Az ujjaimat a nedves b Qr ömh öz érintem, de nem t ört énik semmi. Nem érzem a vizet, csak tudom, hogy el áztam.

Ki kell jutnom mondom. El önt a p ánik. Az er Qm mintha elszunnyadt volna, nem tal álom magamban. T qz izzik bennem, minden m ást elnyom.

Rhys talpra r ángat. Érzem, ahogy r ám ter íti a k öpenyem, a fejemre h úzza. Botladozva k övetem, engedem, hogy terelessen, k özben koncentr álok. Nem tudom, mire, csak azt tudom, hogy a l égz és fontos. Min él el Qbb vissza kell nyernem a nyugalmam.

Ör ökk éval ós ágnak t qnik, mire szabad ég al á ér ünk. Rhys nem áll meg, vonszol tov ább, messze t Ql ünk. Nem értem, hogyan van olyan szerencs énk, hogy senki sem vesz észre, de semmi jel ét nem hallok annak, hogy felvernék a h ázat miattunk.

A f qre zuhanok, megp örk öl Qdik az ujjaim alatt.

Mi t ört énik?

Nem felelek. L átni sem l átok rendesen, a tenyeremet a f öldre szor ítom, h átha a hideg enyh íti, de érzem, hogy felhev ítem azt is.

Hogyan seg ítsék?

Nehezemre esik a besz éd. F áj a torkom, m ár a l égz éssel is mintha f üst öt sz ívnék be, k öh ög ök, de ett Ql m ég rosszabb.

J ég. Nem tal álom magamban.

Rhys fels óhajtott mellettem. Az ujjait az enyémhez érinti, l átom a v égük ön az apr ó z úzmar ákat. Nem állom meg a mosolyt a l átványukon. V égigcír ógat velük, azt án az arcomat sim ílja. A hideg j ólesik, de ijeszt Q, hogy olvasztom.

Rhys k özben el Qker íti a kulacs át, ki önti el ém a maradék vizet. Semmit nem érzek. Azt án belenyomja a tenyerét, és megfagya a t ócsa.

N ézz bele! sz ól r ám szigor úan.

Tessék?

Használdtük örkönt magyar ázza. Megpróbálom. Közel hajlok, már látom, miről beszélt Rhys. A szemeim ijeszték, nem ismerem fel Qket. Azt sem tudom, ki vagyok.

Dorian!

A legjobb pillanatban ejti ki a nevem. Egy pillanatra rácsodálkozom, aztán lehunyom a szemem. A csend belém lopódzik, már nem hallok Rhys hangját, távoli suttogás halkan. Mély lélegzetet veszek, egyiket a másikat után.

Havazik.

Fáradtan dőlök le a földre. A táncoló pelyheket bámulom, a megkönnyebbült és olyan érdekes új leírás, hogy nevetni kezdek. A teljes kihunytnak bennem.

Néha halálra rémítesz. Egy darabig biztosan nem csókollak meg.

Viccelni próbál, legalábbis remélem, hogy annak szándja, nekem viszont nem tetszik az ötlet.

Akkor majd megcsókollak én.

Felkacag, a szándja elteszi a kezét, hogy ne csapjon nagy zajt, ám még a tekintete is mosolyog.

Jobb?

Sokkal ismerem el. Fekszem a hátamon, de amikor fölém hajol, inkább eltolom magamtól.

Kiszámíthatatlan vagyok motyogom zavartan. A kezét az arcomra simítja, aztán végighúzza a számon az ujjait.

Belerelegek.

Szerinted? Elhallgat, mintha nehezebb lenne beszélni. Nem értem az okát. Aztán megcsóválja a fejét.

Felejtsd el!

Mond!

Mellém heveredik, együtt bámuljuk a csillagokat hosszú, sülyös percekig. A jelenléte még mindig érdekfeszítő, van rá, az egész testem bizsereg.

Szerinted ha nem fogunk vissza magunkat, mitörténne?

Ezen már sokat gondolkodtam. Minden egyes alkalommal egyre közelebb sodor az önuralmam végéhez. Megérintem, és csak a vágyat érzem, az összes racionalitás elhagyja. Már az emléktől fellobban bennem.

Félek, ha rossz alkalmat választunk, valamelyikünk belehal – mondok ki. Rhys felsóhajt.

Ettől én is tartok, de mi van, ha jobbak lennénk?

Jobbak?

Felkötök, felém fordul. Ismerem ezt a nézést, kíváncsi, és tudom, hogy úgyis hagyom neki, bármit is tervezzen.

Közelebb csúszik hozzám, suttogva szólt meg.

Alig bír visszafogni magam, ha a közelemben vagy.

Elmosolyodom. Engedem, hogy megcsókoljon, de ezúttal nem igazán a hatalom, ami benne lakik, csak a testemet tüzezi fel.

Fájni kezdek, amikor megállít.

Te is hallod? – kérdezi. Fogalmam sincs, mire gondol, aztán viszont én is észlelem a messziről érkező zajt.

Kikémelek mögüle, majd a domb tetejére kúszok. A házban égnek a lámpák. A földre hajtom a fejem. Lebuktam.

Tudják, hogy elmentem állapítom meg. Rhys mellém hasal, kiábrándultan szemléli az eseményeket, aztán felkel, kezét nyújt. Értetlenül pislogok rá.

Visszaérez, vagy jösszelem?

Hezitálok, pedig tudom, hogy nincs sok időnk. Rhys türelmetlennek tűnik.

Azt mondtad, ha még egyszer elszöksz, be fogják falazni a járatod. Gyere velem!

Megesküdök, hogy ez több, mint kérem. Mintha köntörögne. Igaza van, ha megteszik, talán sosem találunk rá alkalmat, hogy találkozzunk &

Megragadom a kezét. Kővetem, rohanunk a csillagok fényénél. A nyomunkban járnak, és tudom, hogy utol fognak érni. Rhys egy nagyobb szikla mögé ránt, megindul a takarásban, de ez sem biztonságos. Hiába a hegyek, itt még nem nagyon van hová rejtőzni. Kőzel állok hozzá, hogy feladjam.

Elterelem a figyelmeztetést, ajánlom, de amikor mozdulniék, visszaránt. Megrázza a fejét, én pedig leteszek az ötletről.

Csendben lapítunk. Nincs hová menni, túl közel vannak, Rhys egyedül kevés, én pedig még mindig túl labilis vagyok. Egyébként sem harcolhatok ellenük &

Eszembe jut, amikor Rhys erre kényszerült. Eddig nem mertem szóba hozni, de most rádőbbenek, hogy mindenki épp beszélünk kell róla. Amint ezen túl leszünk, megkérdézem, azóta találkoztok-e a családjával.

Egyre közelednek a hangok. Tudom, hogy végünk van, lázasan gondolkodom valami megoldáson. Én biztosan büntetést kapok, Rhys viszont & Q nem is biztos, hogy megússza. Valamit ki kell találnom.

Kinyújtom a kezem. Remeg, nem vagyok eléggé nyugodt, ráadásul ez a varázslat sosem úgy végződik, ahogy én akarom, de nincs választásom. Az örvény egyre erősebb, alig bírni tartani, bár igyekszem ezúttal arra koncentrálni, amit szeretnék. Menekülj Q utat. Egyszer már nyitottam így kaput, most nagyon remélem, hogy ismét összejön.

Nehezen fókuszálok. Az erőm tartalékát használom, talán teljesen esélytelen a próbálkozásom. Rhys átölel, érzem az erejét, pedig nem csinál semmi mást, csak tart. Nekem ez most pont elég.

Alig nyílik meg a kapu, máris átránt. Szerencse, mert bennem szemernyi erő sem maradt ahhoz, hogy magamtól mozduljak. Mőgtünk rőgtön bezáródik az átjáró, mintha soha nem is lett volna. Szerintem még csak meg sem láttak.

Én mi ért nem tudok ilyen? hallom meg Rhys melettlankodását. Szívesen nevetnék, de csak fáradt mosolyra futja. Lesegít a földre, kimerülten roskadok egy fátrővének. Az illata ismeretlen, még sosem éreztem hasonlót. Ki tudja, ezúttal hova csöppentünk.

Nehéz a levegő. Nem hallom a madarakat, pedig a szemem csukva, ilyenkor a többi inger jobban érzékelem. Az egyik mesterem arra ösztönözött, hogy tanuljak meg közelről figyelni rájuk. Ha a madarak hallgatnak, az sosem jó jel.

Túl nagy a csend szőlalok meg.

Igen, ez engem is aggaszt felelőfelettem Rhys. Hallom, hogy tesz pár nyugtalan lépést, még én azon gondolkodom, hogy talán akkor sem tudnék megmozdulni, ha az életem meülne rajta. Rhys mintha a gondolataimban olvasna, ismét.

Dorian?

Tessék.

Fel tudsz állni?

Valami baj van azzal, ahogy mondja. Aggodalmat fedezek fel a hangjában. Fogalmam sincs, mit vett észre, amit én nem, de talán nekem is meg kellene néznem.

Nem.

Pedig muszáj lesz.

Nehézkesen nyitom ki a szemem. Rhys balra mutat, követem az irányt a tekintetemmel. Hatalmas, fekete örvény közeleg, mint a homokvihar, bár még sosem voltam tanúja egynek sem. Megdermedek.

Mi ez?

Rhys megkísérel talpra rángatni, de visszazuhanok. Elhasználtam minden tartalékom. Előbb a harc a belsőqtzzel, aztán a menekülés, majd a kapu & nem maradt semmim, az is csoda, hogy nem vagyok öntudatlan.

Menj sőhajtom. Rhys letérdelel hozzám, inkább érzem, mint látom. Megragadja az állam, és szőjon csőkol. Nem tudom fogadni az energiát, amit kínál.

Nem csinál ezt! szől rám. Ismét próbálkozik, de csak kevés sikerrel. Én már feladnám, de Q nem teszi. Elkapja a karomat, és miközben a szemembe néz, a tekintetében lánglobban. Fájdalmasan kiáltok fel. A tqzégeti a karomat, de

nem engedi, hogy kiszabadítsam. Nem értem, mi ért bánt, már így is a határon tancolok.

Hagyd abba! kérem, de hiába. Megcsókol, ez úttal durván, még az ajkamba is beleharap. Válaszképp a hajába kapok, érzem, hogy a bqröm már hőlyagos. Újra izzani kezd a tenyere. Felüvöltök.

Mit mqvész?! rivallok rá.

Próbálok bejutni a védelmed mögé válasszolja. Szorosan ölel, nem mintha lenne erqm kiszabadulni. Jó lenne, ha beengedné, de szerintem nem vagy képes irányítani.

Könnyezem. A fájdalom elborít, semmi más nem létezik rajta kívül. Fogalmam sincs, meddig tart, elvesz ítem az idqr érzésem. Aztán elönt az energia, a bqröm alatt hullámzik, még nagyobb kint okozva. Végül csend lesz.

Fekszem a földön, Rhys felettem, bár rejtély, mikor kerültünk ebbe a helyzetbe. Zihálok, hatalmas kortyokban veszem a levegőt, lassan csendesedem. Legszívesebben lelékném magamról Rhyst, de mielőtt megszólalhatnék, megint megcsókol.

Az energia, amivel feltölt, mintha a sajátom lenne, könnyedén szívom magamba.

Elenged, távolabb áll. Őlesbe húzom magam, egyelőre tülkaba vagyok kérdéseket feltenni. Rhys talpra ugrik, és ez úttal minden nehézség nélkül felárgat. Szerencsére a másik karomat fogja meg.

Mennünk kell. Bármi is ez a vihar, lassan elér minket.

Megindul el Qre, hátra sem néz. Nem értem, miért haragszik, Qkínzott meg engem. Mégis követem, futok utána.

Hamarosan megpillantunk egy tanyát. A szél egyre jobban süvít mögöttem, kavargatja a földet, leveleket és homokot sodor az arcomba. Jobban a szemembe húzom köpenyem, a kezem magam elé tartva próbálok haladni.

A házat nem érik el!

Rhys túliabálja a vihart. Egyre nehezebben kapok levegőt, por kerül a tődqmbe, köhögök tőle, még tőbbet beszívva belőle. Elérünk egy épületet, talán állatokat tartanak benne, de biztosan jobb odabent, mint idekint. Lihegve dőlök a nehéz faajtónak, miután behúztuk magunk után.

Mi ez?

Rhys kezében lánglobban, de villámgyorsan elalszik.

Ehhez jégény kellene.

Azonnal megértem, mi a baja, amint a saját varázslatom fénye betéríti a helyiséget. Gabonaraktárban lehetünk, itt valóban nem kellene tüzeskedni.

Leroskadok. Ma már több időt töltöttem azzal, hogy ne legyek jó, mint bármi más. Szégyellem magam, amiért ilyen gyenge vagyok. Megnézem a karom. Hatalmas, kiterjedt seb az egész, egy részen a bqröm teljesen megégett. A fényt gömbbégyűrom, és Rhys kezébe nyomom, aztán igyekszem jéggel hűteni a sérültést. Nem is kérdés, hogy nyoma marad.

Sajnálom.

Nem mondok semmit. Még nem döntöttem el, haragszom-e rá érte. Bármit csinált, mőködött, még ha iszonyatos fájdalommal is járt, olyan volt, mintha darabokra tépett volna. Ahhoz viszont, hogy kifaggassam, hozzá kellene szólnom.

Tényleg sajnálom!

Nem reagálok. Ingerülten sóhajtok fel mellettem, de rá sem nézek. Egyáltalán nem tudom, mit érzek. A jég lassan elborítja a karom, kicsit enyhül tőle a fájdalom.

Ott kellett volna, hogy hagyjalak? Amúgy meg te hoztál ide!

Ránézek, erre elnémul. Bqbnán őan hajtja le a fejét, ezzel viszont megenyhít.

Mégis mi volt, amit csináltál?

Beleolvadtam kicsit a testedbe.

Elámulok.

Azt hittem, azt másképp szokták.

Bambán felém fordul, a mosolyomat látva viszont felnevet. Ritkán viccelődöm vele, nem számított rá. A vigyora megnyugtató, de hamar elkomorodik, a fénygömböt piszkálja az ujjai között.

Nem fogadtad az energiám. Gondoltam, ha a tested azt hinné, a sajátod az &

Honnan ismersz te ilyen technikákat? Kérdezem, erre megvonja a vállát.

Harci sebeket gyógyítanak így, ha nincs más választás. Láttam már párszor ilyet.

Nem tetszik, ahogy mondja ezt. A kiábrándultság a hangjában tükröződik, mintha sokszor át kellett volna élnie. Többnyire a vicces kalandjait meséli el, de egyre valószínűbb, hogy nagyon sok tragédia vette körül.

Pihenj kicsit! Kéri, és óvatosan végigsimít az arcomon.

Te fáradtabbnak tűnsz.

Megrázza a fejét. A karomra téved a pillantása, egy darabig némi bámulja, aztán elfordul.

Aludnod kell, hogy tényleg hasznosítsd, különben hamar elmúlik a hatás. Az éjszom viszont nem fog elenni.

Sajnálom.

Bánság, hogy ennyire furdalja a lelkiismerete. Hozzáhajlok, megcsókolom, aztán az ölébe hajtom a fejem. Pillanatok alatt elalszom.

[Előző](#)

[Következő](#)